

ærede Medlem i sin Officersbetragtning til at sige, at, naar vi havde faaet disse Officerer, og af Hensyn til Avancementet og for ikke at gjøre Uret mod de Dygtigste, maatte affedde dem, maatte vi spore omkring i Samfundets forskjellige Brancher. Er der ikke en eller anden Plads, hvor vi kunne sitte disse tidligere Officerer ind. Jeg siger, det var Uret, om vi gjorde det. Tænker det ærede Medlem paa de gamle militære Postmestere? Jeg tager blot Exempler, og det hænger jo sammen med det foreliggende Lovforslag, saa jeg haaber ikke, der skal være Noget til Ginder for at fremkomme dermed. Man skal en saadan Officer som man ikke længere vilde bruge, ind i et Postmesterembede, som han ofte betragtede paa den Maade — ja, jeg vil ikke bruge det Billede, jeg først havde tænkt, men han forlød sig ofte ikke det mindste paa Embedet og regerede hele Historien ved sin Fuldmægtig, medens alle de Andre, der havde arbejdet i den Branche, faae deres Avancement stoppet, idet, naar de havde Haab om at stige, Militærismen kom og tog Haabet bort. Jeg siger, det er Uret imod en flink Civilstat, som lever i mange Aar under trange Aar i Haab om en Gang i Tiden at naae op til en selvstændig Stilling, og som har vist sig ikke blot nyttig, men ogsaa særlig dygtig til at varetage Statens Lær, naar man pludselig bortffører dem ved saa andre Stater at sitte Mænd ind til Forstyrrelse for Overbestyrelsen og for Enhver, der vil lede Sagen gjennemgaende til Folkets Vel. Den Uret maa vi ikke gjøre, og det Krav har Officererne ikke, ikke i nogen Maade. Hverken naar man ser hen til Staten eller til Personerne i Staten eller til de enkelte Forvaltningsgrenes Lær, er et saadant Princip forsvarligt. Interessant blev det mig at lægge Mærke til, at Domicilbestemmelsen for Forstærkningsmandskabet skulde hebes. Forstærkningsmandskabets Domicilbestemmelse bestaar, saa vidt mig bekendt, deri, at en Oberst og en Sergeant skal bo i Forstærkningsfreden. (Stemmer: Og Kapitainerne). Kapitainerne faae Lov til at bo, hvor de vil; det kender jeg flere Exempler paa. Det er altsaa den mærkelige Domicilbestemmelse, at vore 10 Forstærkningsbatailloner binde 20 Mand, 10 affledige til Oberster forfremmede Kapitainer og 1 Sergeant til at bo i den paagældende Forstærkningsfreds, thi Kapitainerne faae som sagt Bevilling til at blive fri der derfor. Det mener det ærede Medlem er for Meget; men jeg mener, hvad der er ment før og yttret i Dag af det ærede Medlem for Præsids Amts 6te Valgfreds, at det er alt for Lidt. At ville have Domicilbestemmelsen for Officererne er virkelig at se for Meget paa Officererne i Stedet for paa Sagen. Nei, lad os Alle, idet vi erkende, at det er godt at have dygtige Officerer, tillige erkende, at det nytter ikke at have Generaler, uden at have Hær, og lad os anlægge vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi pekuniært kunne bære det, og tillige faae

Brug for de aandelige og fysiske Kræfter i Folket. Men dertil komme vi ikke gjennem en Elitehær, der bor i og om Kjøbenhavn, men derved, at vi Landet over tage alle Kræfter i Beslag og fornemlig binde dem til de stedlige Egne. En Ordning som Schweizerherrens vilde give vort Land 140,000 Mand. Udskrive vi 10,000 Mand aarlig, vil det i 16 Aar give 160,000 Mand. Lad os gaa deri 20,000 Mand eller noget Mere, saa have vi dog allerede efter den nuværende Ordning med 16 Aars Tjenestetid 140,000 Mand. Slaa 40,000 af, saa have vi 100,000, og det er øvet Mandskab, der først har haft 5—6 Maanedes Uddannelse og senere yderligere er blevet uddannet; men dem faaster man efter nogle Aars Forløb hen, uden at bruge dem, fordi man ikke vil gaa ind paa en mere almen Udvikling af Forsvarsvæsenet. Jeg siger derfor, at de Herre vilde ikke faae Landet med dem, med mindre de give Forsvarsvæsenet ved Siden af andre Garantier ogsaa denne, at vi virkelig kunne bruge de Kræfter, vi koste saa meget paa aarlig, naar det endelig gjælder, og de skulle bruges. — Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at udtale overfor det ærede Medlem; det var kun den særlige Officerskarakter, han gav sine Udtalelser, som jeg troede at maatte modsig. Forøvrigt er det mig naturligtvis altid hjært at høre det ærede Medlem, selv om han oplæser Citater, uagtet jeg gjerne vil tro, at de kunne trænge til samme Korrektiv, som de fik i Gaar af det ærede Medlem for Hørsens (Bajer). Jeg kan heller ikke negte, at det har en vis overbevisende Kraft, naar man overfor os anfører Moskø og Washington, der forlange de staaende Hære; det har samme overbevisende Kraft overfor mig og overfor Spørgsmaalet om en Militz, som, hvis paa det civile Omraade en Statsbiskop forsvare Statskirken mod Frimenighedskræfter eller en Statsfoleinspektør forsvare Statskolen overfor Friskolen og desl. Det har sin Betydning, men dog altid kun en relativ.

Da Ingen videre begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges enstemmig med 55 St.

Berg: Om at nedsette et Udvalg forekommer det mig, at man er enig; altsaa mit Forslag i den Henseende vil vist ikke møde Indvending. Naar jeg imidlertid foreslaar, at dette Udvalg kommer til at bestaa af det sædvanlige militære Apparat, uagtet de to Lovforslag, hvorom der vil være Spørgsmaal, kun er af mindre Omfang, er det muligt, at En og Anden kunde sige, at det